

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

23 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători - Timofti Vladimir, Țurcan Anatolie

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Vuico Angela în numele inculpatului Iovu Victor, prin care solicită casarea sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Central) din 27 aprilie 2017 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Iovu Victor Xxxx, născut la xxxxxx, originar și domiciliat în mun. xxxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 05.10.2016 – 27.04.2017 (prima instanță);
2. 08.06.2017 – 20.09.2017 (instanța de apel);
3. 02.03.2018 – 23.05.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești (sediul Central) din 27 aprilie 2017, Iovu Victor a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa 12 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Iovu Victor la data de 03.03.2016, aproximativ la ora 12:00, în s. xxxx, r-nul xxxxx, pe teritoriul fermei de vite ce aparține lui Antohi Gheorghe, fiind în stare de ebrietate, în urma unui conflict apărut cu Aghenie Serghei, a rupt o creangă din copac cu care, intenționat i-a aplicat ultimului multiple lovituri peste diferite părți ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală din 09.04.2016, excoriații, echimoze, revărsate sangvine în țesuturile moi ale capului, multiple fracturi a oaselor bolții și bazei craniului, hemoragii epidurale, subdurale, focare de contuzie în creier, excoriații și echimoze pe torace, fracturi a coastelor din stânga VII, VIII, IX cu revărsate sangvine roșii închis în țesuturile moi adiacente, fractură

închisă a fibulei pe stânga cu deplasarea fragmentelor, echimoze și excoriații pe corp, membre, leziuni care au fost produse intravital, în urma acțiunii traumatice, cu aproximativ 4-5 zile înainte de deces, au legătură directă cu cauza morții și se califică ca vătămare corporală gravă.

Prima instanță a calificat acțiunile inculpatului Iovu Victor în baza art.151 alin. (4) Cod penal, după indicii calificativi - vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care a provocat decesul victimei.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către:

2.1. Avocatul Badea Margareta în numele inculpatului Iovu Victor, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri și aplicarea unei pedepse mai blânde.

În argumentare, apelantul a invocat că sentința este nefondată și neîntemeiată în partea stabilirii pedepsei, deoarece inculpatul s-a autodenunțat, a depus declarații referitor la cele întâmplate și s-a căit sincer în cele săvârșite. Inculpatul a cerut iertare de la succesorul decedatului, care la rândul său nu a solicitat pagube de la condamnat.

2.2. Inculpatul Iovu Victor, care a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde, deoarece pentru prima dată a săvârșit o infracțiune, a recunoscut vina, nu a făcut-o conștient și s-a autodenunțat, condamanarea sa pe art. 151 alin. (4) Cod penal a fost întemeiată pe presupuneri.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința fără modificări.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că Iovu Victor a comis infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal - după indicii: vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care a provocat decesul victimei.

Totodată, instanța de apel a conchis că prima instanță, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Astfel, s-a notat că în conformitate cu art. 16 alin. (3) Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Iovu Victor, se atribuie la categoria infracțiunilor deosebit de grave.

De asemenea, instanța de apel a precizat că prima instanță a ținut cont de faptul că inculpatul a recunoscut vina, a contribuit la descoperirea infracțiunii și s-a autodenunțat, iar circumstanțe agravante în privința inculpatului n-au fost reținute.

Mai mult, instanța de apel a atestat că prima instanță corect și rațional i-a aplicat lui Iovu Victor pedeapsa închisorii pe un termen de 12 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, ținând cont și de concursul tuturor circumstanțelor atenuante, iar pedeapsa aplicată inculpatului este pedeapsa minimă prevăzută de lege, nefiind posibilă numirea unei pedepse cu închisoare mai mici de un termen de 12 ani. Prin urmare, instanța de apel a menționat că prima instanță corect a ținut cont la stabilirea pedepsei de gravitatea infracțiunii și anume că a fost comisă o infracțiune deosebit de gravă, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei ce atenuează ori agravează răspunderea, fără a fi prezente circumstanțe excepționale.

4. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Vuico Angela în numele inculpatului Iovu Victor, care indică temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și încălcarea art. 6 CEDO, și solicită casarea parțială a sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de apel în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Iovu Victor să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și stabilirea unei pedepse de 8 ani închisoare.

În argumentarea recursului, recurentul invocă că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- atât prima instanță, cât și instanța de apel nu au luat în considerare faptul că inculpatul s-a autodenunțat, a recunoscut vinovăția pe deplin, s-a căit sincer în cele săvârșite, succesorul părții vătămate nu are pretenții față de el;

- la examinarea cauzei în prima instanță, inculpatul era într-o stare de stres, muștrându-l conștiința pentru fapta săvârșită, a avut tentative de sinucidere;

- inculpatului nu i-a fost explicat dreptul la examinarea cauzei într-o procedură simplificată potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, prin reducerea limitelor minime și maxime pedeapsă cu o treime din pedeapsa prevăzută la infracțiunea săvârșită. Astfel, a fost omis dreptul inculpatului de a depune în scris o cerere de examinare a cauzei într-o procedură simplificată potrivit art. 364¹ alin. (1) Cod de procedură penală;

- la stabilirea pedepsei inculpatului Iovu Victor s-a încălcat dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 19 Cod de procedură penală, art. 6 CEDO.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care pledează

pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiate, motivând că instanțele și-au argumentat suficient soluția în sensul pedepsei stabilite inculpatului, au ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, în final stabilindu-i o pedeapsă echitabilă.

Ce ține de solicitarea recurentului privind aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, a indicat că conform alin. (1) a acestui articol, numai până la începerea cercetării judecătorești inculpatul poate declara că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicita ca judecata să se facă în baza probelor administrate la faza de urmărire penală,

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că recurentul invocă prezența temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume cazurile când *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței”*, precum și încălcarea art. 6 CEDO. Totodată, din textul recursului declarat, rezultă că recurentul își manifestă dezacordul cu individualizarea pedepsei aplicate

inculpatului, argumente ce cad sub incidența temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile și motivele invocate de recurent în susținerea acestor temeuri, nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest context următoarele.

Ce ține de temeiul de recurs invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că reprezintă o interpretare subiectivă a recurentului ce nu și-a găsit confirmarea în instanța de recurs ordinar, din motivele că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelurile declarate ce țin de individualizarea pedepsei aplicate inculpatului Iovu Vitor, iar decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care își întemeiază soluția, motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul deciziei, acesta este expus clar, fără ca instanța de apel să admită o eroare gravă de fapt sau de drept, din care considerent instanța de recurs ordinar acceptă și menține decizia instanței de apel care este legală și întemeiată.

Totodată, ce ține de alegația recurentului, precum că: *„la examinarea cauzei inculpatului nu i-a fost explicat dreptul de a solicita examinarea cauzei în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală”*, Colegiul penal atestă că este neîntemeiat, or din procesul-verbal al ședinței de judecată din prima instanță (f.d. 135 verso), inculpatului Iovu Victor asistat de avocatul Badea Margareta, i s-au explicat drepturile și obligațiile, fără ca acesta sau apărătorul său să solicite examinarea cauzei în procedură simplificată.

În privința motivelor invocate de recurent ce cad sub incidența temeiului de recurs neindicat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, în sensul că au fost aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale, și anume că: *„atât prima instanță, cât și instanța de apel nu au luat în considerare faptul că inculpatul s-a autodenunțat, a recunoscut vinovăția deplin, s-a căit sincer de cele săvârșite, succesul părții vătămate nu are pretenții față de el. La examinarea cauzei în prima instanță, inculpatul era într-o stare de stres, muștrându-l conștiința pentru fapta săvârșită, a avut tentative de sinucidere, la stabilirea pedepsei inculpatului Iovu Victor s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 19 Cod de procedură penală, art. 6 CEDO”*, Colegiul penal atestă că reprezintă opinia subiectivă a recurentului, or circumstanțele menționate au fost luate în considerare de instanțele de judecată la adoptarea soluției privind pedeapsa stabilită în speță, în coraport cu gravitatea infracțiunii

săvârșite care este una deosebit de gravă și că în rezultatul faptei inculpatului a survenit decesul părții vătămate, precum și cu criteriile generale de individualizare a pedepsei penale prescrise în art. 75 Cod penal, care a fost stabilită în aceste condiții la limita minimă a sancțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, într-un quantum echitabil de 12 ani închisoare, iar circumstanțe excepționale de aplicare a unei pedepse sub limita minimă prevăzută de lege pentru infracțiunea respectivă, conform art. 79 alin. (1) Cod penal, corect în speță nu au fost reținute de instanțele de judecată inferioare, or circumstanțe excepționale ce ar justifica aplicarea acestor prevederi nu s-au identificat, poziție ce e susținută pe deplin și de instanța de recurs ordinar. Mai mult, la acest aspect se indică că aplicarea prevederilor art. 79 alin. (1) reprezintă un drept descriționar al instanței de judecată, care poate dar nu e obligată să aplice o pedeapsă sub limita minimă prevăzută de lege pentru infracțiunea respectivă în dependență de circumstanțele fiecărei cauze în parte.

Mai mult, se conchide că e declarativă invocarea recurentului că la aplicarea pedepsei inculpatului Iovu Victor s-a încălcat dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 19 Cod de procedură penală, și art. 6 CEDO, or instanța de recurs ordinar în urma analizei materialelor cauzei nu a identificat nici un indiciu justificativ ce ar demonstra necesitatea intervenirii sub acest aspect în hotărârile judecătorești contestate.

7. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârile atacate sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Vuico Angela în numele inculpatului Iovu Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Iovu Victor Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **21 iunie 2018**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie